

POSTANOWIENIE

22 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Maciej Kowalski

na posiedzeniu niejawnym 22 listopada 2024 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku K. K. i P. G.
o zasiedzenie,
na skutek skargi kasacyjnej K. K. i P. G.
od postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie
z 18 stycznia 2023 r., IV Ca 794/22,

odrzuca skargę kasacyjną.

(a.z.)

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy K. K. i P. G. wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z 18 stycznia 2023 r.

Wnioskodawcy wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego oraz poprzedzającego je postanowienia Sądu Rejonowego w Wołominie z 29 grudnia 2021 r. i orzeczenie co do istoty sprawy ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Skarżący nie określili w skardze, czy zaskarżają wskazane postanowienie Sądu Okręgowego w całości czy w części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać m.in. oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części (pkt 1), oraz wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany (pkt 3). Elementy te mają dla skargi charakter konstrukcyjny, a ich brak nie podlega usunięciu. Wniosek taki wynika z porównania treści art. 398⁶ § 2 k.p.c. *in medio* oraz art. 398⁶ § 1 k.p.c. Tylko drugi z tych przepisów dopuszcza sanowanie określonych braków skargi kasacyjnej; nie dotyczy to jednak braków odnoszących się do wymienionych na wstępie elementów konstrukcyjnych (zob. postanowienie SN z 29 października 2021 r., V CSK 31/21).

Nie może budzić wątpliwości, że dokładne oznaczenie zakresu zaskarżenia oraz precyzyjne sformułowanie wniosków skargi kasacyjnej ma decydujące znaczenie przy ocenie, w jakim zakresie będzie dopuszczalna ewentualna ingerencja Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym. Skarga kasacyjna jest bowiem nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnego orzeczenia (art. 398¹ § 1 k.p.c.), a Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę jedynie w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje stanowisko, że prawidłowo skonstruowana skarga kasacyjna powinna obejmować całkowicie jasne, jednoznaczne i zrozumiałe określenie elementów wskazanych w art. 398⁴ § 1 k.p.c. (zob. postanowienie SN z 26 września 2022 r., I CSK 1563/22). Skarga kasacyjna powinna być zatem sporządzona tak, by nie stwarzała żadnych wątpliwości interpretacyjnych (zob. np. postanowienia SN: z 16 października 1997 r., II CKN 404/97, OSNC 1998, nr 4, poz. 59, i z 3 czerwca 2016 r., IV CSK 796/15).

W judykaturze Sądu Najwyższego podkreśla się przy tym, że ze względu na wysoki poziom sformalizowania skargi kasacyjnej oraz ustawowy wymóg sporządzenia jej przez zawodowego pełnomocnika procesowego, konsekwencje niezachowania wymagań konstrukcyjnych skargi są surowe – prowadzą bowiem do odrzucenia tego nadzwyczajnego środka prawnego *a limine*, bez wzywania do ich usunięcia lub poprawienia. Sąd Najwyższy nie może ponadto ustalić zakresu i treści wskazanych wymagań konstrukcyjnych skargi w drodze jakichkolwiek

zabiegów interpretacyjnych (zob. m.in. postanowienia SN: z 11 stycznia 2011 r., V CSK 272/10, i z 3 sierpnia 2023 r., I CSK 5207/22).

W związku z niewskazaniem przez wnioskodawców zakresu zaskarżenia przedmiotowego postanowienia - na podstawie art. 398⁶ § 2 w zw. z § 13 § 2 k.p.c. skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu już na etapie badania jej przez Sąd drugiej instancji. Wobec braku podjęcia stosownych działań przez Sąd Okręgowy, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398⁶ § 3 w zw. art. 398⁶ § 2 i art. 13 § 2 k.p.c.).

(a.z.)

[a.ł]